

סרטים

סאטירה מבריקה

צריך לדעת להסתדר (1947) תל אביב: בריטניה אינה, כפי שמסתבר מן סרט זה, רק הסיטמה המאפיינת את החיים החיים בישראל, אלא גם זו של היריחיים הבריטי במחצית המזרחית של המאה העשירית. רים. על אורתחיים זה, של לאאיכפתיית כללית, במסחה של רעיונות נאצלים: של רדיפה אחרי מותרות ונחיתות; של שאיפה כללית לבטלה ולרתחיים תמורת כלום — מסערת קומדיה מבריקה, חריפה, מקורית ומשעשעת.

זהו המשך לסדרת סרטיו של הקומיקאי הבריטי המצויין יאן קראמיקל, המגלם את דמות האורח התמים והישר בעולם של סילוף ורמייה. הפעם קראמיקל הוא המהנדס דסיצור צעיר, בוגר אוכספורד, המחפש את עתידו בעולם התעשייה. אחרי ש-

ישירו מכשיל אותו בקבלת עבודה בבתי-חרושת לייצור אבקות-ניקוי ומקומים, הוא מתקבל לעבודה, בהמלצת דודו, בבית-חרושת לנישק ה"שייך לווד". האורח הטוב מתחיל מבראשית, כפועל פשוט השואר להרחיב את שכרו ביושר — מוצא כי זו שיטה בלתי מקובלת בעולם של היום. הוא ממיר נדו כל שאר ה"פועלים" המכריזים שביניהם בגללו: הופך לגיבורה של בריטניה כולה, כשכל התעשייה הבריטית ניגרת ל"שיבה כללית.

רק לאחר מעשה מתברר לקראמיקל כי הוא נמשך למלכות כדי לשרת תככים כלכליים של בעלי ההון. נשק למדינות ערב.

זוהי סאטירה נאה על מיכ"ל לים, ארגונייהם ומנהיגיהם; על מנהלי העבודה והממיר חים לייעול; על בעלי-ההון והתעשיינים; על התעשייה עצמה; על הפרסומות, ה"טלבוויזיה" בנות הטיפשערה ערבית במרחק התיכון כדי לשמור על השלום.

מיטב הקומיקאים הבריטיים משתפים בקומדיה זו, שהדיואלוג שלה הוא מן ה"מובחרים" שנכתבו אי פעם לסרט בריטי קל. שפע של מצבים מביחים ואימרות שנוניות, מאפשרים להשקיע בהתגלות במלוא כשרונם. והמיוחד בסרט הוא, שבהרבה פרטים יכול היה לשקף, באותה הצלחה, את ההתי הישראלי.

פיף-פאף

ריו כרבו (ארמון דוד, המרכז, תל-אביב: ארצות-הברית) הוא מערבון קלאסי שאינו מחדש דבר בעלילתו, גיבוריו, צורת הגשתו או שאר התבלינים המאפיינים מערבונים. אכן, בתור שכזה, זהו מערבון מובחן, שיוי בהקפדה לפי כל הכללים והדרישות, שיספק את חובבי הסינון הקולנועי הזה.

הטוב המוחלט, מתגלם, הפעם, בדמותו של ג'ון חיין, השריף של עיירת-גבול מכ"סיקאית. האיש הרע והעשיר, שרשותו עומד צבא שלם של רוצחים שכירים, שואף ל"הוציא מידי השריף הטוב את אחיו, שנעצר באשמת רצח. השריף היה מתיצב מולו לבדו, לולא נוספו לו הפעם שלושה עוזרים טובי-ירעים טיפוסיים. האחד הוא דין מאר-טין, שיכור הולל החוזר בתשובה, המפתיע הפעם לטובה בחרגו משיגרת טיפוס המאהב המתקתק אותם גילם בסרטי ג'רי לואיס. עוזר-השריף השני הוא ריקי נלסון, אחד מאילולי דור הרוקנרולי, פרח אקדח ה"עומד מהצד, אך המצטרף לכוחות הטוב ב"שעת הצורך. השלישי אינו אלא ולטר ברנז, הזקן סרר-השיניים המשעשע בדמות התרחקן שהוא מצעב.

לא חסרה כאן גם האמונה אודות-השיער, החוטאת החורזת בתשובה ישר לזרועותיו של ה"גיבור" — הפעם בדמותה הרעננה של אנגי דיקינסון חטובת-הגוף.

תרשים-הסיפור פשוט למדי: הרשע רוצח את אחיו. השריף לא נותן. פיף-פאף, כמה יריות ופי שניים הרוגים. השריף ניצח. אולם הוא דואג: מה יהיה הלאה? פיף-פאף! עוד כמה יריות ועוד יותר הרוגים. הקברן

הסיני מלקק אצבעותיו. אבל השריף עדיין מודאג. עד שמגיע הקרב האחרון פיף-פאף! ובוס-טראח! הפעם נוספו ליריות האקדת גם רימוני-דינאמיט. הרשעים חוסלו והצדק הולך לקבל את שכרו מן האדמונית שתורה בתשובה.

שום דבר לא נשתנה. אבל המתה, סערת הרגשות ושפע החחיות, עדיין מופקים בי צורה הטובה ביותר מנוסחת-היטוד הקולנועית הקדומה.

האסיר והפילגש

החיה במארב (מגדלוד, תל-אביב: צר' פת) הוא הג'י ודאל, באחד מסרטיו האחד-רוגים, בדמות אסיר בורח מהמחפש מחסה דחקא ובמהלך של אלמנת קצין-משטרה, פי לגשו של מפקד המשטרה הנוכחי של העיירה בה היא גרה.

האלמנה (פראנסואז ארנול), עורכת נשפי צדקה לטובת יתומי שוטרים שנספו, אולם אהבתה המינית לאסיר הפצוע, נוסכת בה

ויין ודיקנסון ב"ריו כרבו" ברובו ברובו

תקווה לשינוי תייה המשעממים היא מחביאה את האסיר עד להברחתו, נמלסת יחד עמו. רק אז מגלה האסיר בפניו את פרצופו האמיתי — פרצוף של פושע גס-רוע וחסר-מצפון. המאהבת הנפגעת מוסרת אותו לידי המשטרה. מתחרטת ברגע האחרון, אולם אינה מצליחה עוד להציל את חייו. עיקרון של סרט זה — הניגודים בין אחרית העיירה השקטה לפעילות הסוערת בה; ובין שתי הדמויות הראשיות. הבמאי הצרפתי פייר שנאל (החטא וענוה) שהתמחה דחקא בסרטי-מתח ואווירה נכשל הפעם. סרטו הוא חסר-מתח, מתנהל כולו על מישור רוגע, ללא פסגות ותהרימות.

תדרין

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ אשר העולם הזה ממליץ לראותם: ● המאבק הגדול (הודו: תל-אביב, הפחדנים הם גיבורים והמלחמה הינה קר מדיה עצובה, בסרט פציפיסטי מצויין. אל ברט סוראוי, ויטוריו גאסמון וסילבאנה מאנגאנו.

● החיים המתוקים (ברי-הודוה: תל-אביב, מאי, חיפה) סרטו המעניין אך המאכזב של פליני על תפנוקיה-החברה הרומאית בתימינו, דרך הרפתקאותיו של עתונאי. אינה אקברג.

● עד ראייה (צפון: תל-אביב: ארנון; ירושלים) ידידות אמת בין רוצח פולני ל"לדה חלשית בידיה מונת גורלו. היילי מילס, הורסט בוכהולץ.

● חניך השטן (אורגני: ירושלים) בדיחות בודדות שנשארו מהמקור של ברנאד שאו, ששובצו במערבון אמריקאי. ברט לני קסטר, לורנס אוליבייה, ופרשי קרטון במשחק מצויין.

● נבעת העם והנקה (אופיר: תל-אביב) עשר דקות של זיונה רודן, שעה רצינית קירק דוגלס ואנטוני קיין — מער בון מבוגר של מכות, יריות + פסיכואנאליה.

ספורטאים

לא בית-הבראה

על ביקורו הדי שבוע בבית-הדי כדא תל-מונד רי על הרצאתו כפי ני האסירים כר תב שייע גזור: אני לא אדפיס כר טיסי ביקור חודשים אבל אבקש מכולכם לזכור שמהשבוע אני פרופסור שייע גזור.

המעמד שלי זה מרצה-אורח. האוניברסיטה: בתי-הכלא של שרות בתי-הסוהר.

את ההרצאה הראשונה נתתי ביום ששי. סגדו מיוחד בא אלי הביתה לקחת אותי רי את אשתי. אחרי שלפני שלושה חודשים היה בתל-מונד נחום סטלמך וסיפר להם שם על המסע להודו, קיבלו המסכנים תיאבון למסע עות והזמינו אותי לספר על המסע ליוגוסלביה לבניה ויתן ועל דפיקת האנגלים בלי מסע. לפני ההרצאה לקחו אותנו לסיור במקום. מכל התאים שמעתי צעקות של אוהדים. לפי הצעקות קבעתי שלמכבי תל-אביב ולשמ שון יש הכי הרבה אוהדים בתל-מונד בתאים. שרשרת לאורחים. גבעתי, המנהל, אמר שהוא שמח לארח את השני בשר שרת האורחים. אני במקומו לא הייתי מש תמש דחקא במילה כמו שרשרת, אבל הוא בכל זאת בחר טוב, זה המנהל. סיפרתי להם איך דפקנו את האנגלים והיוגוסלבים וקצת יותר בשקט איך דפקנו על ידי היוונים. ביקשו ממני לדבר על עצמי. אמרתי שאני לא נוהג לדבר על עצמי. או הם צעקו כולם: „אז למה סטלמך כן דיבר על עצמו?" או דיברתי גם אני. בין האנשים ראיתי כאלה שאני מכיר, אבל עשיתי את עצמי לא רואה. זה בכל זאת לא בית-הבראה. לא נעים. ואם מדברים כבר על בית-הבראה: אז שתדעו לכם שזה לא כל כך נורא שם. בזמן שלקחו אותנו לסיור הסתכלתי יפה מאוד מסביבי. אתה אף פעם לא יכול לדעת מה יקרה ולאן אתה תגיע. ואם לא הייתי פוחד שיגידו שאני מעודד את הפשע הייתי אפילו אומר שזה ככה... די טוב. טוב לכולם. מי שאוהב לקרוא, נותנים לו ספרים. מי שאוהב מוסיקה, נותנים לו תקליטים ומי שאוהב ספורט, נותנים לו... אותי.

אגודות

שלום לגיבוים

„אנו קובעים בוודאות שלא היתה כל חתי רה מצד חברי ההנהלה נגד גיבוים, והתפטרותו היתה תוצאה של השתלשלות מקרים שאנו מעדיפים לא להעלותם. אם מר גיבוים החליט שלא לחזור ולאמן את קבוצתנו, לא נשאר לנו אלא לאחר לו הצלחה בדרכו." בלשון זו נתפרסם גילוי-דעת מטעם אגודת פועלי פתח-תקוה, בקשר לפרשה המסע עירה של התפטרות מאמנה האנגלי של ה"קבוצה, אלברט הנרי גיבוים. אנשי הפועל פתח-תקוה הסתפקו בהודעה שאין להם מה להודיע ובכך ביקשו לסיים את פרשתו של האיש שהביא את הקבוצה לשיא תהילתה. „אנו לא רוצים להיקל לו בדרכו החדשה ולפיכך לא נספר עליו שום דבר," הכריזו השבוע אחד מאנשי הנהלת הקבוצה.

סמכויות למאמן. באנגליה היה ג'י בוים גם מאמן וגם מנג'ר (מנהל) — האיש הכלי-כול בקבוצה. כשבא לאמן את הפועל פתח-תקוה ביקש שינתנו לו סמכויות נרבות מחוץ לתפקידו כמאמן. הסמכויות ניתנו. השחקנים העריצו את האיש. אנשי ההנהלה לא כל-כך. בכל אופן הערצתם הלכה ופתחה ככל שראו שהמאמן לא משאיר להם דבר להחליט עליו, קובע כל דבר בעצמו. גיבוים חש היטב בכיוון נשיבתה של ה"רות. הוא גם שנא עסקים דברנים, חסרי הבנה מינימאלית בספורט. כאשר עזרקה, אחרי הזכייה באליפות המדינה, מסיבה ל"שחקני הקבוצה, אצל ראש העיר, קם ג'י בוים וביקש לזכור באותה שעה מרוממת גם את האנשים הקטנים העובדים כל השנה: ה"מחנאי והנער העוזר לידו.

במתחון או שלא במתחון הוא לא הזכיר כמה שמות של אנשים חשובים מאוד בעיני עצמם. אחד מהם, שלום קולקר, נעלב. הוא שלח לו מכתב אישי חריף, כתוב בעברית. בו הוכיח את גיבוים קשות על התנהגותו. גיבוים שיגר מכתב התפטרות לאגודה. האיש שדחה הצעות קוסמות מאיטליה, ה"איש שהדהים אלפי צופים כשכיסה שחקן מכוסה בוך ופצוע במעילו ההודו, ייאלץ ללכת. הוא יפנה את מקומו לעסקנים.

מגן מפני עקיצות יתושים

מריחה אחת מקלון שני מבטיחה מנ לילה של תקנה עוד ה בבית - מרק או פרפומ "שן ק

מחיר המקלון 1.250 ל"י המפיצים היחידים חברת נורית בע"מ

הנועזים

כחיהם וכמותם לא נפרדו בני המשפחה

את כל ההרפתקאות והמאורעות ש"קרו אותם תוכלו לקרוא ברומן-הענק שיצא במהדורת ספר כיס מהודר. ספר כיס מהודר במחיר 95 אגורות להשיג בכל הקיוסקים

רצונך להיות מנהל חשבונות? השתתף במבצע הסטיפנדיות של הסטס אוריאלי

אתגור במה למחשבה חופשית נושא השיחה בכל חברה חושבת דע גם אתה על מה מדברים זאזא